

Što bi rekli ovde kod nas, uđeš u kafanu sam a izađeš sa barem jednim, kumom. Malo je falilo da i u mom slučaju bude tako. Jutarnja glavobolja i malaksalost tela (čitaj: mamurluk) kao podsetnik koliko je prethodno veče bilo super. Međutim vreme je da se menja mesto, grad, država. Moja zamisao je bila da se uputim ka Berlinu, ali pošto nisam imao naviku da rezervišem bilo šta unapred već sam se kretao, mogu reći instinktivno, odlučujem u poslednjem trenutku, pa pravac tamo gde sam naumio. Autobusa nije bilo, premišljam se gde bih mogao ići i pada mi na pamet Štuttgart. Sigurno ću naći nešto zanimljivo i tamo, a kako i ne kada je u pitanju grad Mercedes-Benca.

Udobna vožnja u evorpskim autobusima, šta je to samo 700 km vožnje... Metro, pa opet pusta stanica gde pokušavam da pronađem neki znak života da je u pitanju stanica. Valjda nemački mentaliet treba štedeti i ne težiti nekim megalomanskim stvarima osim ako bas nisu od koristi. Znak za stanicu je običan stubić na kome je zabeleženo kada i koji autobus tu prolazi. Pomislih da je u pitanju stanica kao iz filma "Ko to tamo peva". Nije mi trebalo puno vremena da zakuntam. Mislim da mi je to postala stvar navike, samo što se smestim u stolicu, kreće kljucanje i san. S vremna na vreme me bude neki užasavajući zvukovi. Ah, to je autoban gde nema ograničenja brzine... Spavam.

Jutro je i ja sam iskrivljen od spavanja u busu. Izlazim u nekoj... (biram adekvatne kulturne reči). Negde, a to negde mi nikako ne liči na veliki grad, više mi izgleda kao neka palanka. Počinjem da sumnjam o veličini Štutgarta. Ma, Starčevo je veće od ovoga gde se ja sada nalazim! Nije realno šta se dešava i gde sam izašao. Jurim ljude da mi pojasne gde sam. Jesam u Štutgartu sam ali na ivici ivice grada, trebam vozom da odem do tamo. Upoznajem simpatičnog čoveka iz Bosne i njegovu ćerku. Gleda me začuđeno; šta ću ja ovde iz Srbije, nemam rodbinu ovde a pritom nisam Hrvat ili Bosanac, po mogućstvu Musliman, jer kako sam ja posle razumeo i kasnije od nekih ljudi čuo., oni koji žive tu sa ovih prostora su uglavnom Hrvati i Muslimani iz Bosne, koji su se tu pre rata ili u toku iselili. Stigao sam u centar, ura za mene. Špacirujem šetalištem koje najviše liči na našu Knez-Mihalovu ulicu. Već po navici, tražim nekog njihovog mobilnog operatera kako bih kupio sim karticu. Pada odluka na "T-Mobile" i fasciniram se okrećućim velikim znakovima "Mercedesa" kojih ima na par mesta i okreću se u krug. Imam jedan veliki problem, a to je moje putničko osiguranje za slučaj neke nezgode je isteklo. Zovem centralu u Srbiji koja me stavlja da čekam, a broj je za hitne slučajeve. Kakav paradoks. Obaveštavaju me kako nema nikakve šanse da mi oni tamo produže i da moram tamo da nađem negde da se osiguram. Sve bi to bilo lepo kada bi Nemci imali pojma gde o čemu im ja pričam i kakvo je to osiguranje u pitanju. Posle jurnjave i vucaranja kofera uzbrdo i nizbrdo, odustajem. Ma neće meni ništa da se desi. Kome još treba osiguranje! Malo rizika nije na odmet. Pošto nisam nameravao uopšte da plaćam svoj smeštaj u bilo kakvom hotelu ili hostelu, a nije mi ni padalo na pamet da spavam na ulicama. Hm, sada se pitate možda jesi li ti lud, pa gde ćeš da spavaš?! Eeeeeeee! U međuvremenu sam se raspitao kod prijatelja koji su studirali po Evropi i saznao da postoji jedan sajt po imenu

njnjn.couchsurfing.org. Malo bukvalnog prevođenja i dobijamo da surfujete na nečijem krevetu. E, pa nije daleko od istine. Tražite grad u koji hoćete da idete. To mora koji dan ranije da se odradi i po mogućstvu više ljudi da se kontaktira. Ko vam odgovori objasnite se sa njime koliko planirate da budete kod njega i da li je moguće da budete jedan ili više dana. Boga mi ja sam ostao čitavih pet dana. Naravno bila mi je frka, ko li će biti, kakav li je, da me ne pokradu u toku noći, ne napastvuju, Mislim svašta mi je padalo na glavu, a kako i ne kada sam kao i većina vas od roditelja slušao koje kakve paranoične izjave tipa: “pazi da ti neko ne sipa nešto u piće, neka ti otvore piće pred tobom“, “nemoj da stopiraš, ko zna kako ko vozi, kidnapovaće te“ itd. Dakle, ocenio sam da je moj domaćin sasvim kul lik, a kako i nije, živio je godinu dana u Indiji na plaži u nekoj maloj kućici, izvodi tačke žongliranja i bljuje vatru. Upao sam im na raspust, tj nekih pet neradnih dana. U pitanju su bili studenti jer u Evropi praktikuju da studenti žive po više njih u jednom stanu, tj. da ga dele. Rekoh vam da sam upao u pet neradnih dana pošto i ako studiraju rade nešto kako ne bi baš bili toliki teret roditeljima. Sada jedno pitanje, a Nemci kada ne rade šta rade!? Odmaraju, piju?

(nastaviće se)